

scritub
scri GROUP

- | Administratie
- | Artă cultura
- | Biologie
- | Casa gradina
- | Diverse
- | Economie
- | Geografie
- | Gradinita
- | Istorie
- | Jurnalism
- | Limba
- | Literatura romana
- | Management
- | Medicina
- | Personalitati
- | Profesor scoala
- | Sociologie
- | **Stiinta**
 - | Arhitectura constructii
 - | Astronomie
 - | Chimie
 - | Drept
 - | Fizica
 - | Informatica
 - | Matematica
 - | Stiinte politice
 - | Tutorials
- | Tehnica mecanica
- | Timp liber

Username / Parola inexistenta

Adauga documente

email

.....

Login

Am uitat parola x [Creaza cont nou](#)

Home

Exploreaza

Upload

Avocati Divort in Romania

Oriunde in
Romania.
Consultatia
Gratis -tel
0725434547

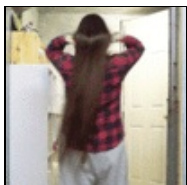

Ceapa întărește
rădăcinile părului, dar
miroase urât! Iată o
alternativă plăcută

Liniile din palmă indică
cea mai bună metodă de
a ÎNTINERI, citește și
pivește

Creșterea accelerată a
părului 24/7! +30 cm în 5
luni, 100% garantat

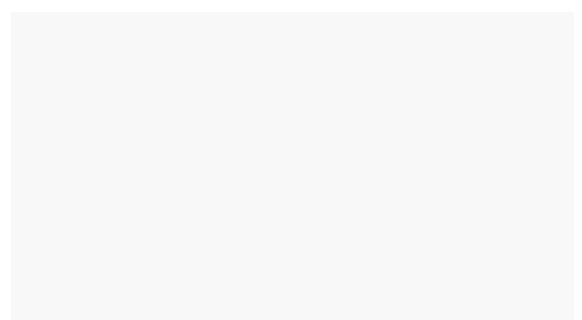

Matematica si matematicieni din prima jumătate a secolului al XX-lea

Matematica

Sale im Online-Shop

Mode für Groß und Klein reduziert. Schnäppchen für die ganze Familie!

ALTE DOCUMENTE

[TEST DOCIMOLOGIC pe baza criteriilor de notare cls. a VIII - a](#)

[Vectori si operatii](#)

[Modelarea matematica in cercetarea operationala](#)

[Determinarea fortelor fictive V1, V2, V3, V4.](#)

[CALCULUL RADIERELOR PE MEDIU WINKLER - BOUSSINESQ](#)

[Var 99 S I 1.4.5.6](#)

[Teste de omogenitate](#)

[Eroarea teoretica a mediei aritmetice](#)

[TABLOUL PRIMITIVELOR IMEDIATE](#)

[Evaluarea nr.3 \(matematica\)](#)

Google™ căutare personalizată

Search

Grup Școlar Industrial Nicolae Teclu MATEMATICA

și matematicieni din prima jumătate a
secolului al XX-lea

Irina Kovacs
cls. a IX-a C

An școlar 2002-2003

GENERALITĂȚI

Matematica și învățământul matematic în România între 1918 și 1949

În anul 1918, când un ministru al învățământului era profesorul universitar de geografie Simion Mehedinți, s-au elaborat și pus în aplicare câteva legi, menite în special să schimbe "școala poporului", denumire prin care se înțelegea pe atunci școala primară și învățământul normal (școlile de învățători). Viitorii învățători și profesori urmau să fie selecționați după criterii de vocație, dintre cei care urmau "școlile pregătitoare și seminariile normale". Prin legile amintite se intenționa în special să se ridice "școala poporului", ajungându-se până la un fel de "universitate taranească". Toate aceste proiecte au fost însă abandonate după scurt timp. În 1919, apoi în 1924, 1928, 1932, 1934, 1936 și 1937 au fost făcute modificări esențiale în domeniul învățământului de toate gradele.

Învățământul primar a suportat modificări prin legea din 24 iulie 1924 (acestei legi i s-au adus modificări în anul 1937 și 1937).

Învățământul secundar a fost modificat esențial prin legea din 8 mai 1928. conform acestei legi, în învățământul secundar intrau: învățământul secundar teoretic (gimnazii și licee teoretice); învățământul normal (pentru format învățători); seminariile teologice; învățământul industrial, organizat prin legea din 1936, care cuprindea gimnazii industriale, licee industriale și școli speciale industriale; învățământul comercial, organizat tot prin legea din 1936, care cuprindea gimnazii și licee industriale; învățământul agricol, cu școli agricole de gradul I și II și școli de economie casnică de gradul I și II pentru fete, dependente de

Ministerul Agriculturii si Domeniilor; învățământul militar, care cuprindea licee militare cu opt ani de studii, dar cu educatie militara supravegheata de Ministerul Apararii Nationale.

În sfârșit, învățământul superior (universitar) a fost restructurat prin legea pentru organizarea învățământului universitar din 22 aprilie 1932, care a suferit unele modificari în 1938 si 1942. Dupa legea din 1932, învățământul superior cuprindea: a) universitati la Bucuresti, Iasi, Cluj, Cernauti; b) scoli politehnice la Bucuresti si Timisoara; c) academia de arhitectura la Bucuresti; d) academii de arte frumoase la Bucuresti si Iasi; e) academii de muzica si arta dramatica la Bucuresti, Iasi, Cluj si Cernauti; f) institutul de educatie fizica la Bucuresti; g) academii de înalte studii comerciale si industriale la Bucuresti si Cluj; h) academii de agronomie la Bucuresti si Cluj; i) scoli militare si scoala superioara de razboi, dependente de Ministerul Apararii Nationale.

Pentru scopurile urmarite în prezenta lucrare, în ce priveste învățământul matematic, ne intereseaza în special învățământul secundar teoretic si cel universitar (superior). Din învățământul secundar teoretic se recrutau viitorii studenti în matematici sau pentru inginerie.

Prin legea din 1928, învățământul secundar teoretic era organizat în doua trepte, independente una de alta. Treapta inferioara era numita gimnaziu si cuprindea patru ani de studii, iar treapta superioara, numita liceu, cuprindea tot patru ani de studii, cu deosebirea ca aici, pe lânga elementele de cultura generala, elevii primeau si o bursa de specializare. Din nefericire însa, specializarea urma a se face în ultimul an al liceului, într-o sectie literara si una stiintifica. Ulterior s-a introdus o modificare privind aceasta specializare, împartirea în directia literara si în cea stiintifica facându-se în ultimii doi ani ai liceului. O data cu introducerea acestor doi ani de specializare, s-a redus si învățământul secundar de la opt ani, la sapte ani, iar cursul gimnazial la trei ani, în loc de patru.

Precum se stie, legea învățământului din 1928 a constituit o grava lovitura, deoarece prin legea aceasta sectia reala din liceu a disparut. Matematicile nu se mai puteau face ca înainte. La "Gazeta matematica" numarul corespondentilor se reducea an de an. Concursurile din vacanta de primavara, care alta data erau adevarate competitii pentru elevii corespondenti ai "Gazetei matematice", au disparut câtiva ani la rând, dupa 1930. Când au reînceput aceste concursuri, premiantii "Gazetei matematice" erau numai de la liceele militare, în care pastrase sectia reala, cum era în liceele civile pe vremea lui Haret. Ici acolo se ivea ti câte un candidat merituos si de la liceele civile, daca se întâmpla sa aiba un profesor bun de matematici. Marele nostru matematician Gheorghe Țiteica atragea atentia în fiecare an, în rapoartele pe care le publica în "Gazeta matematica", ca si în cele trimise direct la Ministerul Educatiei Nationale, asupra tragediei ce rezulta pentru matematici si învățământul matematic, prin reducerea materiei predate în liceele civile la matematici.

Ceea ce se preda înainte de 1928 în domeniul matematicii în patru ani te sectie reala nu se mai putea asimila numai în doi ani de sectie stiintifica, cu asa-zisa specializare. Conducerea de atunci a revistei "Gazeta matematica" a considerat ca este necesara stimularea interesului pentru matematici la generatiile tinere, înfiintând în acest scop un "Supliment cu exercitii". Cu începere de la 1 octombrie 1934, suplimentul a aparut în noua numere pe an, pâna la încetarea aparitiei "Gazetei matematice", în mai 1949. La acest "Supliment cu exercitii", cu un nivel mai redus, bineînțeles, decât gazeta însasi, au putut sa

colaboreze si elevii din liceele civile, începând cu cei din clasa a III-a, pâna la cei din clasa a VIII-a stiintifica.

O revista de matematici cu nivel asemanator "Gazetei matematice", a fost si "Revista matematica din Timisoara", înfiintata de Traian Lalescu în 1920. Unul dintre animatorii sai mai importanti a fost profesorul universitar Victor Alaci de la Politehnica din Timisoara. Revista si-a încetat aparitia în 1949.

Trecând la o scurta înfatisare a structurii învățământului universitar, trebuie sa precizam ca în intervalul din martie 1898, când apare Legea asupra învățământului secundar si superior a lui Haret si pâna în aprilie 1932, când apare legea de organizarea învățământului universitar, structura învățământului superior a suferit unele usoare modificari, prin legea lui C.C. Arion (ministrul instructiunii publice) din 1912 (ramasa în vigoare pâna în 1932). Aceasta lege din 1932 prevedea înfiintarea de noi catedre la universitatile din Bucuresti si lasi si largea autonomia universitara.

Dupa legea învățământului superior din 1932, la facultatile de stiinte ale universitatilor din Bucuresti lasi si Cluj existau, pentru învățământul matematicii, urmatoarele sapte catedre: 1) algebra superioara si teoria numerelor; 2) calculul diferential si integral; 3) astronomie si mecanica cereasca; 4) geometrie analitica si superioara; 5) geometrie descriptiva si aplicatii (la lasi geometrie descriptiva si proiectiva); 6) mecanica rationala si experimentală; 7) teoria functiilor.

Studentii în matematici între anii 1898 si 1948, de la facultatea de stiinte, sectia de matematica, obtineau la sfârșitul studiilor universitare cu durata de trei ani, o diploma de licentiat în matematici, daca aveau trecute toate examenele de specialitate (legate de catedrele aratate mai sus si de conferintele si laboratoarele în completare). Li se cerea în plus sa fi trecut cu succes un examen pentru un curs special de fizica, un altul de metodologie matematica si, în sfârșit, unul de pedagogie.

Structura învățământului mediu si superior din tara noastra a ramas asa cum s-a prezentat mai sus, pâna în 1948. La aceasta data învățământul de toate gradele a fost completat si restructurat.

În prima jumatate a secolului XX în România apare o scoala matematica cu matematicieni valorosi. Pe lânga cei trei initiatori si creatori de frunte, Gh. Țiteica, D. Pompeiu si T. Lalescu, în scoala matematica româna se înscriu drept creatori, cronologic, urmatorii: Constantin C. Popovici, Alexandru Myller, Theodor Angheluta, Niculae Abramescu, Victor Vâlcovici, Aurel Anghelescu, Simion Stoilow, Octav Onicescu, Petre Sergescu, Dan Barbilian, Octav Mayer, Alexandru Pantazi, Florin Vasilescu, Mihai Ghermanescu, Gheorghe Vrânceanu, Dumitru V. Ionescu, George Calugarenu, Alexandru Ghika, Nicolae Cioranescu, Miron Niculescu, Grigore Moisil, Gheorghe Mihoc, Tiberiu Popoviciu, Nicolae Teodorescu, Caius Iacob.

Reviste de matematici superioare tiparite în România între ultima decada a secolului al IX-lea si prima jumatate a secolului al XX-lea.

Toata opera de cercetare matematica româneasca a aparut într-un numar important de reviste periodice de matematici sau stiinte straine, începând cu "*Comptes rendus des seances de l'Academie des Sciences de Paris*" si mergând pâna la "*Tohoku Journal*" din

Japonia. "*Comptes rendus*" din Paris a detinut însa recordul. Redam mai jos, grupate în ordine cronologica a aparitiei, publicatii din perioada la care ne referim:

- 1) Buletinul societatii amicii sciintelor matematice, Bucuresti 1895-1986;
- 2) Bulletin de la section scientifique de l'Academie roumaine, 1866-1946 ;
- 3) Bulletin de la Societe roumaine des Sciences, 1897-1947;
- 4) Annales scientifiques de l'Universite de lassy, 1900-1948 publicând în special operele matematice ale Cercului matematic din Iasi. Dupa 1956 reapare cu acelasi titlu;
- 5) Buletinul Societatii de stiinte din Cluj, 1922-1948;
- 6) Buletinul Asociatiei de matematica pura si aplicata, Bucuresti 1922-1924;
- 7) Mathematica, Cluj 1929-1948. În 1959 reapare tot la Cluj dupa ce a fost mutat sediul la Timisoara;
- 8) Buletinul Facultatii de stiinte din Cernauti, 1927-1939;
- 9) Bulletin scientifique de l'Ecole Polytechnique de Timisoara, 1928-1946. În 1948 s-a transformat în "Bulletin de sciencee et technique de la Polytechnique de Timisoara" si si-a încetat aparitia în 1949:
- 10) Bulletin de mathematique et de physique pures et appliqueetes de l'Ecole Polytechnique de Bucarest, 1930-1948 ;
- 11) Buletinul sedintelor, Societatea româna de stiinte, Bucuresti 1933-1938;
- 12) Comptes rendus des seances de l'Academie des Sciences de Roumanie, 1936-1943, organ al Academiei de stiinte din România care a aparut în 1936;
- 13) Buletinul Academiei de stiinte din România, 1936-1947;
- 14) Disquisitiones mathematicae et physicae, ca publicatie a Institutului de cercetari stiintifice, a aparut în 1940 pâna în 1948:
- 15) Buletinul Politehnicii "Gh. Asachi" din Iasi 1946-1948. Dupa 1948 s-a contopit cu "Buletinul Universitatii din Iasi;
- 16) Acta Boyai. Contribution from the Faculty of Sciences of the Boyai University, the University of Romania, Cluj 1946-1947;

Acestea fiind publicatii pentru matematici superioare (pentru cercetarile matematice), sa nu se uite si revistele de matematici elementare si superioare, care au contribuit mult la progresul învatamântului nostru matematic. Dintre aceste publicatii trebuie amintite în primul rând "**Gazeta matematica**" cu "**Suplimentul cu exercitii al gazetei matematice**" si "**Revista matematica din Timisoara**".

Sa mai amintim revista "Numerus", editata de Neculai Raclis. Revista a aparut în 1935 pâna în 1944. Era o revista dedicata în special elevilor de liceu, de la sectia stiintifica, iar "Revista universitara de matematici" editata tot de Neculai Raclis era în special destinata studentilor si profesorilor de matematici din învatamântul secundar.

Ca reviste de matematici elementare, care au avut o perioada de existenta efemera, se pot mentiona: Gazeta matematica din Constanta, 1923-1925; Jurnalul matematic al lui Tiberiu Popoviciu, Arad si Bucuresti 1924-1925; Curierul matematic, Bucuresti 1925-1928; stiinta si progres, revista stiintifica a liceelor militare, aparuta în 1934 pâna în 1945 în Târgul Mures si Timisoara; Pitagora, Craiova 1935-1940; Pozitiva, Bucuresti 1941-1944; Cercul matematic, Bucuresti 1945-1946. Alte reviste de matematici au avut o viata de numai un an sau de numai câteva numere. Majoritatea revistelor citate au avut ca tel sa contribuie la avântul învatamântului matematic în scolile secundare.

Matematicieni Români din prima jumătate a secolului al XX-lea

Trecem acum la prezentarea unor aspecte din viata si opera câtorva matematicieni de frunte, care au activat în prima jumătate a secolului al XX-lea.

Constantin C. Popovici (1878-1956)

Nascut la Iasi la 12/24 martie 1878, fiu al functionarului Constantin Popovici si al sotiei sale Marta, a facut scoala primara si liceul în orasul natal. Dupa terminarea liceului s-a înscris la facultatea de stiinte a Universitatii Iesene, luându-si aici licenta în matematici în anul 1900.

În anii 1900-1901, a peregrinat ca profesor suplinitor de matematici la liceele din Iasi, Bârlad, Braila si Tulcea. În urma trecerii examenului de capacitate din 1901 pentru învatamântul secundar, a fost numit profesor de matematici la liceul din Turnu Severin. Dar si de aici a fost transferat la liceele din Tulcea si Galati.

Între timp a obtinut o bursa "Adamachi" pentru studii în strainatate, pleaca la Paris, unde obtine din nou licenta în matematici, în anul 1905. Ramâne la Paris pentru pregatirea doctoratului în matematici pe care-l trece la Sorbona, în martie 1908.

A început sa elaboreze memorii de matematici chiar din 1904, adica cu mult înainte tezei de doctorat. Teza sa de doctorat a avut ca subiect analiza matematica, care a fost dezvoltarea unor idei într-un articol publicat în 1908 în jurnalul lui Liouville.

Dupa trecerea doctoratului se întoarce în tara si functioneaza pentru scurt timp ca profesor suplinitor la scoala de poduri si sosele din Bucuresti. În 1909 trece conferentiar universitar si profesor suplinitor la catedra de geometrie analitica la universitatea din Iasi. În acelasi an, 1909, îsi trece si docenta la Universitatea Iesana. Nu sta mult aici si este trimis în Franta pentru specializare în astronomie. În acest scop, în anul 1910, trece ca stagiar la Observatorul astronomic din Paris, apoi la Observatorul central si la cel din Mont-Souris.

Dupa specializare se întoarce în tara, unde este numit profesor agregat de astronomie, geodezie si mecanica cereasca la Universitatea din Iasi (1911-1914). Dupa 1914 a fost titularizat la aceasta catedra unde a predat pâna în 1937. Din acel an trece titular al catedrei de astronomie de la Facultatea de stiinte din Bucuresti pâna în 1940, fiind numit si director al Observatorului astronomic din capitala.

Cu toata vârsta înaintata, C. Popovici a scris continuu memorii de analiza matematica

si mecanica cereasca, pâna în 1953.

A decedat în Bucuresti, la 26 noiembrie 1956; a fost înmormântat la cimitirul Belu.

Urmarind-i activitate stiintifica, s-a remarcat ca, desi era profesor de astronomie si mecanica creasca, lucrarile sale abordeaza cu precadere domeniul analizei matematice. Lucrarile din domeniul analizei privesc ecuatiile integrale, ecuatiile integro-diferentiale si ecuatiile integro- functionale, ecuatiile diferencial-functionale sau ecuatiile functionale.

În perioada vietii a publicat memorii de matematici p sau aplicate în peste 100 de publicatii.

Theodor Angheluta (1882-1964)

S-a nascut în satul Adam din fostul judet Tutova la 28 aprilie 1882. scoala primara si liceul le-a urmat la Bârlad. A început sa colaboreze la "Gazeta matematica" înca din liceu. A urmat cursurile Facultatii de stiinte a Universitatii din Bucuresti, sectia matematici, unde si-a luat licenta în matematici în 1905. În perioada 1905-1909 a functionat în învatamântul secundar. Între anii 1910 si 1914 a urmat din nou matematicile în Franta la Sorbona unde l-a avut, printre altii, ca profesor pe Emile Picard. Angheluta se reîntoarce în tara în 1914 datorita izbucnirii primului razboi mondial, unde functioneaza iarasi în învatamântul secundar. În 1919 este numit conferentiar la Universitatea din Bucuresti, la Facultatea de stiinte, sectia matematici. În acelasi timp a fost numit suplinitor la catedra de algebra si teoria numerelor, deoarece Lalescu a fost trimis la Paris. Doctoratul si-l trece la 16 iunie 1922 la Universitatea din Bucuresti cu subiectul *O clasa generala de polinoame trigonometrice si aproximarea cu care ele reprezinta o functie continua* care abordeaza un subiect din teoria seriilor trigonometrice. În anul 1923 este numit profesor titular definitiv la Universitatea din Cluj, la catedra de algebra superioara, pâna la scoaterea la pensie la 1 septembrie 1947. Între anii 1930 si 1931 a fost decan al Facultatii de stiinte din Cluj, iar în anumiti ani, profesor suplinitor de mecanica sau teoria functiilor. Desi era la pensie, în 1950 a fost solicitat sa revina ca profesor la Facultatea de matematica si fizica a Universitatii "V. Babes" din Cluj, unde a functionat pâna în septembrie 1955. La 1 octombrie 1955 a fost numit profesor la Institutul politehnic din Cluj. În aceasta calitate a functionat pâna în anul 1962.

La 30 mai 1964 a decedat în Cluj.

Theodor Angheluta a fost un excelent profesor si pedagog, avea o fire potolita, delicata, manifestând mult devotament pentru stiinta. Prelegerile sale erau pline de fantezie investigativa. Lectiile sale erau urmarite cu placere. Nu se putea sa nu admiri o conferinta din care rezultau usor, precis si riguros, legile matematice si mai ales frumusetea acestor legi.

Angheluta a publicat în diferite reviste de specialitate din tara si strainatate, memorii originale de matematici si o serie de articole tratând probleme de matematici elementare sau superioare în "Gazeta matematica" sau "Revista matematica din Timisoara.

Aurel Angelescu (1886-1938)

S-a nascut la Ploiesti, la data de 15 aprilie 1886, unde a facut cursul primar si liceul "Sfintii Petru si Pavel". Chiar din cursul inferior a dovedit stralucite aptitudini pentru matematici. Revista "Gazeta matematica" i-a desavârsit apoi, în cursul liceului, gustul pentru studiul matematicii. A fost un corespondent asiduu al acestei publicatii.

În ultima clasa de liceu l-a avut ca profesor pe Niculae Abramescu, care îsi începea pe atunci cariera sa didactica. Abramescu s-a mândrit totdeauna ca în prima lui serie de liceeni l-a avut ca elev pe Aurel Angelescu, care, ulterior, întrecându-si maestrul, si-a trecut doctoratul în matematici cu câtiva ani înaintea lui Abramescu.

Licenta în matematici si-a luat-o în Franta la Sorbona, iar pe 7 aprilie 1916 si-a trecut doctoratul cu o teza având ca subiect: *Sur les polynomes generalisant les polynomes de Legendre et d'Hermite et sur le calcul approche des integrales multiples*. Subiectul i-a fost inspirat de lucrarile lui Paul Appell, privind polinoamele lui Hermite. De altfel, Paul Appell a fost maestrul preferat al lui Angelescu la Paris; el a facut parte si din comisia care a examinat teza de doctorat a lui Angelescu. Mai târziu când Paul Appell a scos tratatul intitulat *Fonctions hyperspheriques. Polynomes d'Hermite*, el a citat atât din teza de doctorat a lui Angelescu, cât si din alte memorii ale acestuia privind polinoamele lui Hermite.

Dupa doctorat e întoarce în tara si la propunerea profesorului Țiteica este numit, cu începere de la 1 noiembrie 1919, profesor agregat de teoria functiilor la Facultatea de stiinte a Universitatii in Cluj, catedra la care a fost titularizat în 1922. aici a functionat pâna în anul 1930.

Angelescu împreuna cu Gh. Bratu si cu N. Abramescu iar mai târziu P. Sergescu au pus multa râvna si multa munca pentru organizarea învățământului atematic românesc. Ei au redactat toate cursurile necesare studentilor, în special cursuri de initiere. Angelescu a redactat *Lectiile de calcul diferential* editat în 1927. A sprijinit în 1929 aparitia revistei "Mathematica", o revista de înalta tinuta stiintifica.

Între 1927-1928 a fost decan al Facultatii de stiinte. În 1930 a fost chemat ca profesor titular de algebra superioara si teoria numerelor la Facultatea de stiinte a Universitatii din Bucuresti ca succesor al lui Lalescu. La aceasta catedra a predat pâna la deces.

În creatia matematica româneasca, Aurel Angelescu, ca matematician, a fost un om talentat având si o rara distinctie sufleteasca. Totodata el a fost lipsit de noroc, caci cu toate rarele si multiplele sale calitati superioare. O drama muta, intima, l-a facut sa-si curme firul vietii la vârsta de 52 de ani, la 6 aprilie 1938. nu a lasat nimic în care sa explice celor care l-au îndragit ce l-a determinat sa faca acest gest. Se pare ca o fiinta apropiata i-a pricinuit o mare deziluzie.

În timpul vietii a publicat peste 50 de lucrari didactice si memorii în tara si strainatate.

Simion Stoilow (1887-1961)

Ca fiu al colonelului Stoilow din Craiova, Simion Stoilow s-a nascut în Bucuresti la data de 2/14 septembrie 1887. Studiile universitare le-a facut la Sorbona. Dupa absolvirea liceului din Craiova, a plecat în 1907 la Paris, cu gândul sa se faca inginer. Dar s-a înscris la Facultatea de stiinte, unde a fost student al lui Emile Picard, Henri Lebesgue, Emile Borel, Edouard Gourst si Jacques Hadamard. si-a luat licenta în matematici la Sorbona în 1910. Doctoratul în matematici l-a trecut în iunie 1916, desi teza era gata din 1914. În perioada primului razboi mondial a fost concentrat ca ofiter în tara.

Subiectul tezei de doctorat este din domeniul ecuatiilor cu derivate partiale si are ca titlu: *Sur une classe de fonctions de deux variables definies par les equations lineares aux derivees partieles*. În teza lui Stoilow trateaza problema singularitatilor ecuatiilor liniare cu derivate partiale de ordinul n .

Simion Stoilow si-a început activitatea stiintifica publicând memorii privind ecuatiile liniare cu derivate partiale si functiile care satisfac aceste ecuatii, apoi lucrari privind teoria multimilor si s-a fixat, în plina maturitate stiintifica, într-un domeniu matematic nou, domeniul topologiei. El a fost primul român care a facut descoperiri referitoare la o ramura noua a matematicii pure, *Teoria topologica a functiilor analitice*.

Dupa doctorat Stoilow se întoarce în tara si participa ca ofiter de geniu la razboiul din 1916-1918, la început în Dobrogea, apoi în Moldova. Pentru scurt timp, în 1919 suplineste pe Lalescu la scoala de poduri si sosele, la catedra de geometrie analitica. În iunie 1919 isi trece docenta în analiza matematica la Universitatea din Iasi, facultatea de stiinte, unde a tinut un curs special de functii discontinue, iar în ianuarie 1920 a fost numit conferentiar de algebra superioara la aceeasi facultate, unde a functionat pâna în 12 decembrie 1921.

Este trecut, la aceasta data, conferentiar de analiza superioara la Universitatea din Cernauti, Facultatea de stiinte. De mentionat ca Universitatea; pâna la venirea lui Stoilow nu a mai avut profesor de matematici. Între anii 1925-1926 si 1932-1939 a fost decan al Facultatii de stiinte.

În 1939 a trecut ca profesor de analiza la Politehnica din Bucuresti (1939-1941), ca succesor al lui Țiteica, iar de aici trece în decembrie 1941 la Universitate din Bucuresti, la catedra de teorie a functiilor, ca succesor al lui D.Pompeiu. unde a activat pâna în anul 1961. Din februarie a acelui an a renuntat la catedra, ramânând profesor onorific al Universitatii din Bucuresti.

A participat ca invitat la conferinte si simpozioane în tara si strainatate (Italia, Franta, Rusia, Poonia, Austria, Norvegia).

În anii 1946-1948 a fost ambasador al României în Franta, rector al Universitatii din Bucuresti 1944-1945, precum si decan al Facultatii de matematica si fizica din Bucuresti în anii 1948-1951.

A publicat peste 100 de memorii de matematici.

Florin Vasilescu (1897-1958)

S-a nascut la Calarasi Ialomita la 3/15 aprilie 1897, ca fiu al profesorului de liceu de limba româna Constantin Vasilescu. A urmat scoala primara la Buzau, cursul inferior de liceu la "Unirea" din Focsani, iar cursul superior la liceul "Petru si Pavel" din Ploiesti. În anul 1915 intra la Facultatea de matematici a Universitatii din Bucuresti. Ca licean, apoi ca student, a colaborat la "*Gazeta matematica*", unde a fost imediat remarcat. A participat la razboiul din 1916-1918 ca sublocotenent într-o companie de aerostatie creata de misiunea generalului francez Berthelot.

În 1918 Florin Vasilescu își trece licenta în matematici, la universitatea din Iasi. Demobilizat în mai 1918, el a functionat pentru scurt timp la Iasi ca asistent al profesoarei Vera Myller. Pentru a-si trece din nou licenta în matematici si pentru a-si pregati teza de doctorat în matematici, îl gasim la Paris, la Sorbona.

Între timp obtine o bursa si trece pe la universitatile germane pentru a studia noutatile din creatia matematica germana. Din Germania trece în Elvetia, unde studiaza unele aspecte ale vietii si operele lui Euler.

S-a reîntors la Paris, alege pentru doctorat una din cele mai interesante si moderne noutati matematice pentru acel timp: *functiile multiforme de variabile reale*. O data subiectul ales si un prim rezultat obtinut, face la Societatea de matematici a Frantei doua comunicari în 1925, cu titlul: *Sur les fonctions multiformes de variables reelles*. Teza de doctorat în matematici o sustine la 28 mai 1925, având ca titlu: *Essai sur les fonctions multiformes de variables reelles*, obtinând din partea comisiei de examinare calificativul "tres honorables".

Dupa sustinerea doctoratului, Vasilescu se întoarce în România, unde este numit asistent al profesorului Ermil A. Pangrati, la catedra de geometrie descriptiva la Universitatea din Bucuresti, Facultatea de stiinte. În aceasta calitate functioneaza pâna la 1 octombrie 1926, când a demisionat.

În toamna anului 1926 obtine bursa de studii la Paris si apoi bursa la Harvard SUA. Cu aceasta ocazie se împrieteneste cu profesorul O.D. Kellogg, cu care colaboreaza la câteva memorii privind notiunea de *capacitate a unei multimi*. În SUA, în primul semestru al anului scolar 1928/1929 audiaza cursurile de matematici ale profesorilor Universitatii Harvard. În semestrul al II-lea trece la Rice Institute din Huston Texas în functia de conferentiar pentru un curs de studentii de la doctorat.

În vara anului 1930, Florin Vasiliu se întoarce în țară și este numit profesor titular de geometrie superioară și diferențială la Facultatea de științe a Universității din Cernăuți. Deoarece nu a primit catedra de teoria funcțiilor de la Universitatea din București, pleacă la Paris, și sub influența soției sale care era de origine franceză, în mai 1932.

Prima însărcinare în învățământul universitar francez a avut-o în calitate de conferențiar de matematici la Universitatea din Montpellier în anul 1937 și este titularizat în 1938, iar la 1 ianuarie este înaintat ca profesor fără catedră. De la Montpellier a trecut la Universitatea din Lille, unde a fost însărcinat cu catedra de mecanica rațională.

Între anii 1943-1958 a funcționat ca profesor fără catedră la Facultatea de științe a Universității din Rennes, ținând cursuri de mecanica fluidelor, precum și un curs special de calcul simbolic, pe care l-a completat mereu cu dezvoltări privind teoria modernă a potențialului și utilizarea practică a funcțiilor de o variabilă complexă, ocupându-se în special de transformările conforme.

Pe timpul celui de-al doilea război mondial (septembrie 1939 până la 13 iulie 1940) în serviciul armatei franceze.

În activitatea didactică, Florin Vasilescu a fost un conferențiar plăcut. În afara de însărcinările didactice din România și Franța și conferințele ținute în 1928-1930 în SUA, în palmaresul său sunt trecute multe prelegeri la Paris și Geneva, tratând despre cercetări personale în domeniul mecanicii fluidelor, aplicații în fizica matematică, procesul prin recurență transfinită. Din 1948 nu a mai publicat memorii de matematici.

Ca fire, era un om cu mult tact, politicos și manierat, un om deschis, amabil, totdeauna ajutându-și nu numai prietenii și cunoscuții, ci și pe toți cei care-i solicitau servicii. Avea și o fire de artist. Avea o voce caldă, de tenor, care te antrena printr-un repertoriu extrem de bogat și ales.

În 1956 s-a îmbolnăvit de astenie, fiind spitalizat, apoi odihnindu-se câteva luni. A revenit în învățământ. În dimineața zilei de 15 octombrie 1958, în timp ce era în vizită la un prieten a avut un acces cardiac în urma căruia a decedat. A fost înmormântat la Vienne-le-Château.

Opera matematică a lui Florin Vasilescu privește domeniul analizei matematice, cel al mecanicii fluidelor și al teoriei elasticității și rezistenței materialelor. Are 45 de memorii publicate, precum și monografii, lucrări didactice și articole.

Opera de frunte în care, pe timpul său nu a avut rival științific, este aceea realizată în domeniul *teoriei potențialului*.

Mihai Ghermanescu (1899-1962)

S-a nascut în Bucuresti la 20 mai 1899. Ambii parinti au fost profesori de muzica în învățământul secundar. Cursul primar l-a facut în perioada 1906-1910 la o scoala germana din Bucuresti, iar primele trei clase de liceu le-a facut la liceul "Matei Basarab" din Bucuresti, iar alte trei clase la liceul militar "Manastirea Dealu" de lângă Târgoviste, unde a intrat bursier prin concurs, iar ultimele doua le-a dat în particular. La "Manastirea Dealu" profesorul de matematica le-a vorbit elevilor sai despre "*Gazeta matematica*". Ghermanescu fiind în clasa a V-a, desi nu manifestase nici o aptitudine speciala pentru matematici, vazându-si colegii de clasa rezolvând probleme din gazeta, s-a abonat si a devenit corespondent care rezolva probleme începând cu decembrie 1914. Fiindca la unele probleme avea nevoie de cunostinte superioare, a început sa studieze toate matematicile care se predau în liceul real, ajungând ca în 1916, când termina clasa a VI-a sa cunoasca perfect nu numai materia clasei sale ci si materia întregului liceu real. În vara anului 1916 a început sa studieze si calculul integral, care era considerata materie de universitate.

În 1919 demisioneaza din armata si se înscrie la Facultatea de stiinte din Bucuresti, sectia matematici, de unde obtine licenta în octombrie 1921. Intra în învățământul secundar unde a functionat pâna la 1 februarie 1934, trecând prin toate gradele acestui învățământ. A fost ales profesor secundar definitiv la liceele din Bucuresti: Cantemir Voda, sincai, Spiru Haret, Gh. Lazar. A fost profesor si la scoala de ofiteri de geniu din Bucuresti în perioada 1928-1936.

Teza de doctorat o trece la Universitatea din Cluj a 13 mai 1933, cu subiectul *Asupra integralei lui Poisson*, în fata unei comisii compuse din D. Pompeiu, Th. Angheluta si Simion Stoilow . În aceasta teza, care reprezinta de fapt o lucrare de ansamblu mai ampla a mai multor memorii anterioare ale sale privind trigonometrice, Ghermanescu introduce unele somatii finite de *sume Fourier* ce duc la *integrala lui Poisson*, trateaza despre somatii recurente si generalizeaza unele somatii ale lui Vallee Poussin.

Dupa doctorat, este numit conferentiar de matematici generale la Politehnica din Timisoara, pe data de 1 februarie 1934, calitate în care a functionat pâna la 20 martie 1940, când este numit prin concurs profesor titular la aceasta catedra. În aceasta calitate a predat pâna la 1 decembrie 1948, când a fost trecut la catedra de analiza, pâna la 1 septembrie 1952. De la aceasta data pâna la deces a functionat la început ca sef de catedra la Academia militara tehnica, la Institutul de cai ferate si la Institutul de constructii ca profesor sef de catedra.

În activitatea didactica a fost un bun pedagog, iar ca profesor, desi era destul de sever, a fost iubit. Elevii si studentii care i-a avut își amintesc cu placere de cursurile cu nivel ridicat, dar atractive, amuzante, pe care le tinea Ghermanescu. A tinut numeroase conferinte cu caracter stiintific, fie cu caracter cultural. Printre cele din urma (nepublicate) în afara de unele privind arta combinarii melodioase a sunetelor spre a fi placute auzului, sau despre unii cântareti sau compozitori mai este si una despre *Matematica amuzanta*.

În societate era un om antrenant, spiritual. Avea o alura de atlet și era iubitor de sporturi, el însuși fiind sportiv.

În ce privește activitate științifică Mihail Ghermanescu a abordat cu ușurință atât domeniul analizei matematice, cât și cel al altor discipline matematice pure sau aplicate. Are memorii și în domeniul algebrei (teoria ecuațiilor), al teoriei numerelor (ecuații diofantice), geometrie, mecanica generală sau balistică.

A publicat peste 200 de memorii și articole de matematici pure și aplicate.

Dumitru Ionescu

Născut la București la 14/27 mai 1901, ca fiu al unui negustor, nu a avut o copilărie și adolescență prea fericită, deoarece a rămas orfan de tată. Mama lui s-a recăsătorit cu profesorul de matematici Gh. Nicolaevici. De la acesta a avut primele îndrumări în domeniul matematic fiind elev în clasa a II-a de liceu la Sfântul Sava. În acea perioadă era atras de geometrie. Abia mai târziu, când a studiat matematicile pentru cursul superior, și-a dat seama de farmecul acestei discipline.

În timpul războiului din 1916-1918 s-a refugiat în Moldova la Roman, unde s-a angajat ca mediator pentru opt elevi. Reîntors la București a meditat elevi la matematici până la terminarea liceului.

După trecerea bacalaureatului septembrie 1919, a intrat în serviciul statului, la cadastru, totodată s-a înscris și la Universitatea din București, Facultatea de științe. După un timp a rămas doar student, dar a continuat să mediteze elevi și studenți, pentru a se putea întreține.

La facultate i-a avut ca profesori pe Țiteica, A. Davidoglu, D. Emmanuel, N. Coculescu, T. Lalescu. Către sfârșitul studenției a fost premiat cu premiul "Hellel". Între 1 septembrie 1922 și 1 septembrie 1923 a funcționat ca profesor suplinitor la liceul "Gh. Sincai" din București.

Cu ajutorul lui Andrei G. Ioachimescu a plecat la Paris cu o bursă la "Ecole normale supérieure", unde a fost coleg cu Miron Nicolescu. La Sorbona sau la Collège de France a urmarit cursurile lui e. Picard, H. Lebesgue, P. Montel, E. Goursat etc.

La 7 iunie 1927 și-a susținut teza de doctorat în matematici cu subiectul Sur une classe d'equations fonctionnelles.

Întors în țară își face stagiul militar, când funcționează ca profesor de matematici la liceul militar "Mănăstirea Dealu". A fost numit conferențiar la Universitatea din Cluj în 1928 la mecanica rațională, funcționând în această calitate până la 15 mai 1931. Până în 1948 a fost numit succesiv profesor agregat, apoi titularizat ca profesor și în cele din urmă profesor titular de analiză.

Între 1949 și 1955 Ionescu a fost profesor șef de catedră la matematică la Politehnica

din Cluj înfiintata în baza legii de organizare a învățământului superior din 1948. din 1955 a fost trecut la Universitatea din Cluj ca șef de catedra la ecuații diferențiale.

D. V. Ionescu a ținut conferințe atât în țară cât și în străinătate.

De la înfiintarea filialei Academiei Române la Cluj a activat susținut, apoi la Institutul de calcul numeric din Cluj. A fost membru al Societății române de matematici.

Profesorul Ionescu a fost un om ordonat și a fost urmărit cu interes de către studenții săi la prelegeri. A fost continuator al operelor lui Abramescu, Angelescu, Angheluta, Bratu și Sergescu.

Analizând opera matematică a lui D. V. Ionescu se constată că cele mai multe dintre operele sale sunt din domeniul analizei matematice: ecuații diferențiale liniare, ecuații cu derivate parțiale de ordin superior, ecuații inegale, calcul funcțional, analiză numerică, aplicații diverse ale analizei matematice; altele mai puțin importante din domeniul mecanicii generale.

A scris peste 140 de memorii și analize matematice publicate în țară și străinătate.

Alexandru Ghika (1902-1964)

S-a născut în București la 9/22 iunie 1902, făcând parte din vechea familie a Ghikuleștilor. Școala primară și trei clase secundare le-a făcut în București (Liceul Lazar), după care a plecat, în 1917, împreună cu familia, la Paris. Aici urmează restul claselor secundare la Liceul "Saint-Louis", trecând bacalaureatul în iulie 1920.

În toamna aceluiași an se înscrie la Universitatea din Paris, Facultatea de științe. În 1922, adică la vârsta de 20 de ani, își ia la Sorbona licența în matematici, cu certificatele: *calcul diferencial si integral, mecanica rationala si astronomia aprofundata*. La Sorbona și la College de France audiaza toate somitățile din acel timp. Simultan pregătește conștiincios teza de doctorat în matematici, cu subiectul: *Sur le Fonction de carree somable le long des contours de leur domaines d'holomorphisme et leur applications aux ecuations differentiales lineares d'ordre infini*.

După trecerea doctoratului se reîntoarce în țară. Cariera universitară și-o începe ceva mai târziu, căci abia în noiembrie 1932 este numit asistent la catedra de teoria funcțiilor de la universitatea din București, catedra al cărei titular era Dimitrie Pompei. La 7 februarie 1935, în urma unui concurs, este numit conferențiar de analiză și teoria funcțiilor.

În 1945 această conferință este transformată în catedra de calcul funcțional și Ghika este numit titularul catedrei. Pe urmă, în octombrie 1948, este ales membru al Academiei.

Cât timp a durat Academia de științe din România, Ghika a fost membru corespondent al acesteia (din 1935), iar mai târziu, în 1938 a fost ales membru titular. Din 1955 până în 1963 a fost membru corespondent al Academiei R.P.R., la secția de științe matematice și fizice, iar de la 20 martie 1963 a fost înaintat membru titular al acestei academii, la aceeași

sectie. De la înfiintarea Institutului de matematica al Academiei si pâna la deces, Ghika a fost seful sectiei de analiza functionala din acest institut.

Alexandru Ghika a decedat la 11 aprilie 1964, în urma unui cancer la plamâni care s-a generalizat. A fost înmormântat în biserica "Ghika-Tei din Bucuresti, cladita de unul din stramosii sai.

Opera stiintifica a lui Alexandru Ghika este prin excelenta opera de analiza functionala publicata în peste 115 de articole si memorii.

Gheorghe Calugareanu

Nascut la Iasi la 16 iulie 1902, a urmat scoala primara si liceul în Bucuresti. Deoarece tatal lui a trecut profesor universitar la Cluj, Gh. Calugareanu a urmat Facultatea de stiinte, sectia de matematici la Universitatea din Cluj. Pe când era student si apoi pe când își pregatea licenta în matematici, a fost preparator la Institutul de fizica teoretica si aplicata al universitatii clujene. Dupa luarea licentei pleaca la Sorbona unde-si ia din nou licenta la 30 iunie 1926, apoi doctoratul la 6 noiembrie 1928. Teza a avut ca subiect *Sur les fonctions polzgenes*.

Dupa doctorat se reîntoarce în tara si la 1 iulie 1929 își ia docenta în teoria functiilor la universitatea din Bucuresti. La 1 octombrie 1930 este numit asistent la Institutul pentru învatamântul matematic de la Facultatea de stiinte din Cluj; ca asistent obtine titlu provizoriu la 1 martie 1934. De la 1 octombrie trece conferentiar provizoriu de geometrie proiectiva si descriptiva la Facultatea de stiinte a Universitatii din Cernauti. Aici nu sta mult deoarece la 1 decembrie 1934 este numit conferentiar provizoriu de analiza matematica la Cluj, iar la 1 februarie 1938, la aceeasi facultate, este numit conferentiar definitiv de analiza matematica.

Când apare în 1938 legea de rationalizare a învatamântului superior, Calugareanu este trecut conferentiar definitiv de matematici generale si geometrie. În 1942 este numit profesor la catedra de teoria functiilor la Universitatea din Cluj, dar functionând la Timisoara. Din 1948 este numit sef de catedra.

În anul 1935 Calugareanu a fost ales membru corespondent al Academiei de stiinte din Bucuresti. De asemenea a fost membru al Societatii de stiinte din Cluj si membru la "Societe mathematique de France". A fost membru corespondent si apoi titular la Academia Româna.

Tacut si linistit, cu o fire de taciturn incorigibil profesorul G. Calugareanu a fost preocupat foarte mult de catedra si de memoriile sale de matematici pe care le publica în periodice de circulatie mondiala sau nationala, fiindu-i complet straina vanitatea goanei dupa publicitate cu ori ce pret si în ori ce conditii. A publicat peste 100 de memorii matematice si lucrari didactice.

Nicolae Cioranescu (1903-1957)

Fecior de învățatori, Nicolae Cioranescu s-a născut în București la 28 martie 1903. Vrednicul institutor, tatăl matematicianului, a fost întemeietorul primei școli de surdo-muți din România. Viitorul matematician a urmat școala primară în satul Moroeni. Clasa a I-a de liceu a urmat-o la liceul "Manastirea Dealu", clasele II -VII la "Mihai Viteazu" iar clasa a VII-a la liceul "Spiru Haret" din București. După bacalaureat s-a înscris la Universitatea din București unde și-a luat licența în matematici în anul 1925 și licența în științe fizico-chimice în același an. În urma staruintelor lui Gh. Țițeica pleacă la Paris și-si ia din nou licența în științe la Sorbona, cu certificate privind calculul diferențial și integral, analiză superioară și mecanică rațională. În ianuarie 1929 trece și doctoratul în matematici tot la Sorbona.

Se întoarce în țară și este numit conferențiar la matematici generale pentru anul preparator, la școala Politehnică din București unde este titularizat definitiv la 1 mai 1933 și a predat aici până în 1941. Prin ieșirea la pensie a lui D.Pompeiu, N. Cioranescu este trecut profesor suplinitor la catedra de geometrie analitică, până în 1943 când a trecut la catedra de analiză. În 1944 al găsim funcționând ca rector al Politehnicii București.

În viața de toate zilele Cioranescu a combătut nepregătirea, impostura, perfidia, uscăciunea sufletească. Spontan în creația matematică, a fost tot atât de spontan și în zădărlirea glumei, careia nu i se putea imputa înșă nici cea mai mică urmă de răutate. A fost un matematician cu multă fantezie strălucitoare și cu umor sanatos, plin de verva muscatoare, care la conferințele profesorilor Politehnicii, nu numai că descretea frunțile dar se și râdea din toată inima.

A scris lucrări de popularizare a științei, printre care *Astronomia pentru toți*, care este un exemplu tipic. A fost membru la "*Gazeta matematică*" și la "Societatea română de științe", secția de matematici și membru al Academiei de științe din România. A decedat la 2 aprilie 1957.

Opera sa matematică cuprinde peste 120 de memorii, lucrări didactice, monografii și diverse în publicații străine și din țară.

Miron Niculescu

Originar din Giurgiu, unde s-a nascut la 14/27 august 1903, a urmat scoala primara si liceul în Bucuresti. Dupa absolvirea liceului Matei Basarab se înscrie la Facultatea de stiinte a Universitatii bucestene, sectia matematici, unde își trece licenta în matematici în 1924. A plecat apoi la Paris pentru a-si trece doctoratul în matematici. Aici a fost elev al scolii normale superioare, între anii 1925-1928.

La Paris, dupa ce-si trece din nou licenta în matematici, în anul 1926, încearca primul zbor spre culmile matematice, influentat de cursul predat de Emile Picard - functii analitice de doua variabile. La 5 mai 1928 si-a trecut la Sorbona teza de doctorat ,cu subiectul: *Functii complexe în plan si spatiu*. Lucrarea de doctorat a fost scrisa tot sub influenta cursurilor

predade de Emile Picard.

Dupa trecerea tezei de doctorat, Miron Nicolescu se întoarce acasa si a fost numit conferentiar suplinitor de matematici generale la Universitatea din Cernauti la 1 aprilie 1928. Lucreaza apoi ca docent de analiza matematica, la aceeasi universitate, începând de la 1 iulie 1929, iar de la 3 aprilie 1931 este numit conferentiar definitiv. La 1 august 1933 este numit profesor titular la catedra de geometrie analitica si superioara. La 1 octombrie 1940 trece la catedra de geometrie analitica la Universitatea din Bucuresti, iar la 30 decembrie 1941 ca profesor titular la catedra de calcul diferential si integral.

Dupa reforma învățământului din anul 1948 activeaza ca profesor sef de catedra pentru calcul diferential si integral, iar din 1964 ca sef de catedra la analiza matematica. A fost membru corespondent (1936) si titular al fostei Academii de stiinte din România.

Miron Nicolescu a reprezentat peste hotare Academia si matematica româneasca la multe simpozioane si congrese, printre care: la Moscova (1956), la Paris (1957 si 1964), la Praga (1961), la Pisa, Roma si Bologna (1964).

Într-un articol, publicat în revista "Natura" în 1933, intitulat *Matematicile în timp si spatiu* Miron Niculescu scria:

"Legenda creat un tip bine definit de matematician. Matematicianul-tip se cunoaste mai întâi, daca ar fi sa credem aceasta legenda, dupa aspectul exterior, care este complet neglijat. De altfel, matematicianu-tip este prin excelenta un om distrat. Pentru marele public, distractia matematicianului a devenit un fel de masuratoare a stiintei lui. Cu cât matematicianul este mai distrat, cu atât acest matematician trebuie sa fie mai mare. Legea aceasta este atât de puternica, încât multi matematicieni se pleaca ei, cautând sa fie cât mai distrati!"

Daca exista vreunul dintre matematicienii români care se îndeparteaza total de aceasta legenda, acesta este, prin excelenta, Miron Nicolescu. Caci este totdeauna de o eleganta vestimentara distinsa, întruchipând un fel de Petronius modern, *arbiter*

elegantiarum în viața de toate zilele. Acest matematician nu numai că nu este niciodată distrat, și nu numai că nu se închide în turnul de fildeș din care să nu iasă - cum spune singur - decât "scos cu forța" dar participă cu însufletire la manifestările culturale și politice ale timpului său. Într-adevăr, Miron Nicolescu este la antipod față de matematicianul din concepția legendei amintite despre matematicieni. Miron Nicolescu este matematicianul realist al timpurilor noi.

Domeniul de predilectie al lui Miron Nicolescu este analiza matematică, în special teoria funcțiilor.

A publicat peste 150 de memorii și articole de matematici, lucrări didactice, monografii și lucrări cu caracter divers.

Tiberiu Popoviciu

Tiberiu Popoviciu s-a născut la 16 februarie 1906, la Arad. În liceu a fost un element excepțional la matematici. la "*Gazeta matematică*" a colaborat de timpuriu (1923). La concursul anual a obținut premiul I în anul 1924. În cursul superior al liceului fiind, a scos o revistă litografiată de popularizare a matematicilor: "*Jurnalul matematic*" (1923-1925) pe care a condus-o până la absolvirea liceului "Moise Nicoară" din Arad.

A urmat cursurile facultății de științe ale Universității din București. Dintre profesorii săi a fost remarcat și apreciat de către Gh. Țițeica. În 1927 și-a trecut licența în matematici.

Din 1927 până în 1930 a fost elev la "școala normală superioară", la Paris. În 1929 și-a publicat primul memoriu matematic important privind o problemă de cea mai bună aproximare a funcțiilor, în "Buletinul științific al Academiei Române".

La Paris și-a luat din nou licența în științe în octombrie 1928, apoi la 12 iunie 1933 a obținut titlul de doctor în matematici, cu subiectul "*Sur quelques propriétés des fonctions d'une ou de deux variables réelles*".

Teza de doctorat i-a fost citată de Laurent Schwartz în lucrarea sa intitulată *Theorie des distributions* și de G. Ascoli.

Se întoarce în țară și funcționează timp de un an ca bibliotecar (secretar) la Universitatea din Cluj. Apoi până la 1 aprilie 1936 lucrează ca asistent la catedra profesorului Th. Angheluta de la Facultatea de științe a Universității din Cluj. În baza unui concurs dat în 1935, de la 1 aprilie 1926 este numit conferențiar provizoriu de geometrie proiectivă și descriptivă la Facultatea de științe din Cernăuți, însă nu a profesoară la această conferință ci la cea de matematici generale (1936-1940). În toamna lui 1940 trece la Universitatea din București ca suplinitor pentru Analiza matematică (calcul diferențial și integral). Din octombrie 1942 până în 1946 a predat la Iași, la Facultatea de științe, ca profesor agregat de teoria funcțiilor. În 1946 trece definitiv la Cluj, unde a funcționat la început ca titular al catedrei de algebra superioară și teoria numerelor (1946-1948), apoi

ramâne profesor sef de catedra la analiza matematica, Facultatea de matematica si fizica. În aceasta calitate functioneaza la Facultatea de matematica si mecanica a Universitatii "Babes-Bolyai". Începând cu anul scolar 1959/1960, Popoviciu a predat si cursuri speciale (calcul operational si teoria functiilor generalizate; aproximare si interpolare).

Tiberiu Popoviciu a fost membru corespondent al Academiei Române din noiembrie 1948 pâna la 20 martie 1963, data la care a devenit membru titular al Academiei, la sectia de stiinte matematice.

A participat la numeroase congrese si conferinte internationale: Varsovia, Amsterdam, Viena, Paris, Germania, Stockholm, Ungaria, Moscova, Roma.

Din 1948 pâna în 1951 a fost secretar al Filialei din Cluj a Academiei, iar din 1951 conduce sectia de matematici a acestei filiale. Din 1957 este director al Institutului de Calcul numeric al Academiei din Cluj. A fost membru la "Societe mathematique de France". Din 1959 conduce revista "*Mathematica*" care apare la Cluj.

În creatia sa Tiberiu Popoviciu s-a preocupat în special de chestiuni de analiza matematica, în special de teoria functiilor de variabile reale, de analiza numerica, de algebra si teoria numerelor.

A publicat peste 250 de memorii, articole si note matematice în tara si strainatate.

Nicolae Theodorescu

La 5/18 iulie 1908 se naste la Bucuresti Nicolae Theodorescu. Studiile, inclusiv cele universitare , le-a facut în capitala. sapte clase la liceul "Spiru Haret", iar ultima a facut-o la fostul seminar pedagogic "Titu Maiorescu" unde si-a luat bacalaureatul în 1926. Facultatea a urmat-o la Universitate din Bucuresti, sectia matematici, luându-si licenta în matematici în anul 1929. teza de doctorat si-a luat-o în Franta, la Sorbona, la 25 aprilie 1931cu subiectul "*La derivee areolaire et ses applications a la Phzsiqie mathematique*". În juriul pentru sustinerea tezei a fost invitat sa faca parte si Dimitrie Pompeiu, ca cel care era descoperitorul derivatei areolar.

Întors în tara dupa sustinerea doctoratului la Paris, Nicolae Theodorescu a fost numit în octombrie 1931 asistent al profesorului Octav Onicescu la catedra de mecanica de la sectia fizico-chimice a Facultatii de stiinte din Bucuresti, pâna în octombrie 1937. Dupa aceasta data a fost numit conferentiar suplinitor de mecanica la Academia de arhitectura din Bucuresti. Între timp, din 1934 pâna în 1937 este profesor de matematici la scoala de conductorii desenatori si ca profesor de calcul operational la scoala devenita ulterior Institutul de statistica, actuariat si calcul din Bucuresti (1931-1948).

La 1 octombrie 1942 este numit profesor titular de geometrie descriptiva si stereotomia Facultatea de arhitectura a Politehnicii din Bucuresti, calitate în care functioneaza pâna în 1948. În anii 1946-1948, deoarece profesorul Gh. Moisil a fost numit ministru plenipotentiar al României la Ankara, Nicolae Theodorescu a predat în locul sau

analiza superioara la Universitatea din Bucuresti.

În 1948 a fost numit simultan sef de catedra în trei locuri: Institutul Politehnic, Facultatea de electrotehnica, unde a predat din 1948 pâna în 1952 matematici speciale aplicate; la Institutul de constructii di 1948 pâna în 1953; si la Universitate, Facultatea de matematica, unde a predat ecuatiile fizice matematice, catedra transformata în catedra de ecuatii diferentiale. Din 1953, aplicându-se legea cumulului de functii, ramâne doar sef de catedra la Universitate, pentru ecuatii diferentiale.

Nicolae Theodorescu a participat ca delegat al României la numeroase congrese si colocvii în: Cehia, Austria, Franta, Marea Britanie, Italia, Ungaria, Suedia, Elvetia, Germania etc. În martie 1963 a studiat unele aspecte ale organizarii învatamântului matematic englez.

Din 1949, de la înfiintarea Institutului de matematica al Academiei, este sef de sectie pentru "Ecuatii diferentiale si cu derivate partiale". În 1953 a obtinut Premiul de Stat pentru lucrarea "*Metode vectoriale în fizica matematica*". În 1955 a fost ales membru corespondent al Academiei Române la sectia de stiinte matematice. Din 1960 pâna în octombrie 1962 a fost decan al Facultatii de matematica si fizica din Bucuresti, iar dupa reorganizarea din 1962 este decan al facultatii de matematica si mecanica. De la 30 decembrie 1965 este membru în biroul executiv al Consiliului national pentru Cercetari stiintifice.

În activitatea stiintifica, Nicolat Theodorescu s-a ocupat cu predilectie de domeniul analizei matematice, în special de *ecuatii cu derivate partiale liniare de ordinul întâi sau de ordin superior*. De asemenea, datorita preocuparilor sale didactice, Theodorescu a atacat si probleme de calcul vectorial si tensional sau probleme de calcul numeric.

Realizarile sale în domeniul analizei matematice pot fi împartite în doua: lucrari privind *geometrizarea ecuatiilor cu derivate partiale* si lucrari privind *notiunea de derivata areolara a lui Pompeiu si largirea aestei notiuni*. Nicolae Theodorescu a introdus functiile *monogene* si functiile *olomorfe*.

Nicolae Theodorescu publica peste 100 de memorii, lucrari didactie si monografii diverse în publcatii din tara si strainatate.

Niculae Abramescu (1884-1947)

S-a nascut la Târgoviste, la 31 martie 1884, ca fiu al unui preot. În orasul natal a urmat scoala primara si liceul. A fost unul dintre cei mai asidui corespondenti la "*Gazeta matematica*", înca de pe bancile liceului. Studiile universitare le-a facut la Bucuresti, la Facultatea de stiinte, sectia matematici. La 20 de ani, în 1904, a fost numit profesor suplinitor în învatamântul secundar, la Ploiesti. Aici a scris cunoscutele sale *Lectiuni de geometrie analitica*, pentru clasa a VIII-a reala, lectii care au servit ca manualul de baza, din 1907 data aparitiei, si pâna la desfiintarea în 1928 a liceului real. La Ploiesti l-a avut ca elev în clasa a VIII-a a liceului pe Aurel Anghelescu, profesorul universitar de mai târziu.

Tot la Ploiesti, iar apoi ca profesor suplinitor de matematici la Botosani, la liceul "August Treboniu Laurian", A. Abramescu a redactat un manual intitulat *Curs de algebra superioara, pentru clasa a VIII-a real*, aparut în mai multe editii.

Dupa trecerea examenului de capacitate ca profesor în învatamântul secundar la Botosani, a fost numit profesor titular la liceul "Vasile Alecsandri" din Galati, unde a functionat pâna în anul 1919. În acest oras a publicat o brosură intitulata *Formule pentru geometria triunghiului*. Tot aici a pregatit si manuscrisul pentru manualul de *Mecanica* pentru clasa a VII-a real, precum si manuscrisul pentru *Trigonometrie* pentru clasa a VI-a real.

În noiembrie 1919, Gheorghe Țiteica l-a recomandat pe Abramescu pentru a fi numit conferentiar la Universitatea din Cluj. Cu acea ocazie Țiteica a recomandat pe doctorii în matematici Aurel Anghelescu si Gheorghe Bratu ca profesori. Dupa numirea lor la Cluj, acesti trei matematicieni au format un nucleu în jurul matematicianului Dimitrie Pompeiu, directorul seminarului clujean de matematici.

La Cluj, Abramescu a redactat si transcris cu cerneala litografica tot felul de cursuri de matematici pentru studenti (matematici generale, algebra, mecanica, geometrie analitica etc.).

Cursurile tinute la Universitate erau metodice, atragatoare, pline de avânt, presarate de glume.

În iulie 1921 si-a trecut doctoratul în matematici la Bucuresti, cu o teza privind *Sistematizarea teoriei polinoamelor ortogonale* (nepublicata). La data de 15 februarie 1923, în urma unui examen, a fost numit profesor suplinitor de geometrie descriptiva. Dupa luarea doctoratului în matematici începe adevarata activitate de matematician, prin publicarea a peste 120 de memorii si note originale de matematici, articole si lucrari didactice si diverse.

Abramescu a fost membru al Societatii române de stiinte, la "*Gazeta matematica*", membru titular la Academia de stiinte din România, la Societatea de stiinte din Cluj, la Societatea matematica din Franta, la Circolo matematico di Palermo, la Deutsche

Mathematiker Vereinigung, membru referent la Mathematical Reviews si la Zentralblatt fur Mathematik.

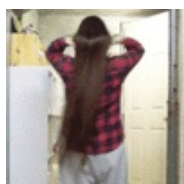
Niculae Abramescu este, în creatia sa matematica, în primul rând unul dintre merituosii geometri, formati sub influenta lui Gheorghe Țiteica. În secundar, sunt de considerat memoriile sale de algebra si mecanica generala. Ca profesor, a fost un pedagog desavârsit de o energie spirituala inepuizabila. Manualele sale didactice de matematici, datorita limpezimii stilului, profunzimii de idei, tratarii nuanțate si gradate, au fost folosite timp de 40 de ani în învățământul mediu si au însemnat un mare succes de editura. A fost un autor care a scris mult, din necesitatea imperioasa de a contribui la ridicarea noastră în matematici.

Powered by <http://www.preferatele.com/>

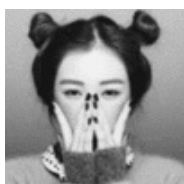
cel mai tare site cu referate

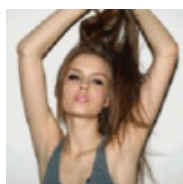
[Părul tău natural va arăta superb, ca în reclame. Află ce să adaugi în șampon](#)

[Creșterea accelerată a părului 24/7! +30 cm în 5 luni, 100% garantat](#)

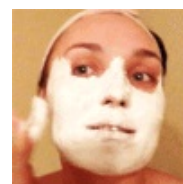
[Nutriție ieftină pentru a menține pielea tânără! Mănâncă pește, broccoli](#)

[Trucuri pentru îngrijirea părului: cum mi-a crescut mai jos de talie în 2 ani](#)

[Părul tău natural va arăta superb, ca în reclame. Află ce să adaugi în șampon](#)

[Înainte să treci de 30, poți rămâne tânără până la 55! Nu aștepta, acționează!](#)

[Primele riduri vor dispărea și nu se vor întoarce mulți ani! Secretul aici](#)

Sponsorizat de Adnow

Document Info

Accesari: 3446

Apreciat:

Comenteaza documentul:

Nu esti inregistrat

Trebuie sa fii utilizator inregistrat pentru a putea comenta

[Creaza cont nou](#)

A fost util?

Daca documentul a fost util si crezi ca merita sa adaugi un link catre el la tine in site

Copiază codul

in pagina web a site-ului tau.

ecoduri.com
EXPLICAM CODURI

Copyright © [Contact](#) (SCRIGROUP Int. 2015)